

saare forskjellig Straf, efter som den Bedkommende er en rig eller en fattig Mand. Jeg troer ikke, at Noget kan bestride, at dette Princip er retfærdigt, men er det retfærdigt, at man idømmer den rige Mand en større Bøde end den fattige, fordreer ganske vist ogsaa Retfærdigheden som Supplement dertil, at man, naar det viser sig, at der skal finde en Afsoning Sted, fordi Bøderne ikke betales, maa gjøre det muligt, at Fængselsstraffen, som træder istedet for den idømte Bødestraf, bliver ligesaa retfærdig som denne. Naar der idømmes en Mand en 10 Gange saa stor Mulct som en Anden, fordi hiin ansees for at være 10 Gange saa rig som denne, vilde det dog imidlertid være meget uretfærdigt, om den førstnævnte Mand skulde sidde i Fængsel i 10 Gange saa lang Tid som den Anden, fordi Bøderne ikke kunne betales; dette forekommer mig at være uimodsigeligt. Jeg tør paastaae, at denne Anke mod Forslaget er saare betydningsfuld, fordi den godtgjør, at det strider mod Retfærdigheden. Det ærede Medlem, som forleden motiverede dette Forslag (Kampmann), sagde, at saare Lidet kunde ansøres for § 30, saaledes som den foreligger, medens saare Meget kunde ansøres for hans Forslag, men jeg skal tillade mig at vende denne Sætning om og sige, at saare Meget kan indvendes mod hans Forslag, idet det er uretfærdigt, men at saare Lidet kan ansøres mod Udkastets Forslag, fordi Retfærdigheden taler for den deri indeholdte Bestemmelse. For hans Forslag og mod Udkastets Forslag kan ansøres, at dette maaskee vil medføre nogle Ucorrectheder og enkelte practiske Ulemper og Vanskeligheder, men disse ere for Intet at regne, naar der spørges om, hvad der er retfærdigt eller ikke retfærdigt. Det ærede Medlem, der fornemmelig har ført Ordet for dette Endringsforslag (Kampmann), søgte at afvæbne de Betragtninger, som have ført den ene Deel af Commissionen til at foreslaae Udkastets Bestemmelse, ved at sige, at der ikke vilde blive Spørgsmaal om en hyppig Anvendelse deraf;

men hertil skal jeg for det Første bemærke, at hyppigt eller ikke hyppigt ikke her gjør Videre til Sagen. Der er kun Spørgsmaal om, hvorvidt det kan indtræffe en enkelt Gang; thi det er allerede Meget, naar man skal gjøre Uret en enkelt Gang. Dernæst skal det ærede Medlem ikke være saa sikker, som han syntes at være, paa, at der ikke vil blive Spørgsmaal om en jævnlig Anvendelse af disse Negler. Det ærede Medlem sagde, at man ikke kunde forudsætte, at Domstolene jævnlig vilde tage feil med Hensyn til de Paagældendes Formuestilstand, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at der kan blive Spørgsmaal om Anvendelse af Afsoning, ikke blot naar det har viist sig, at Domstolenes Forudsætning med Hensyn til Bedkommendes Formuestilstand har været urigtig, men ogsaa naar Forholdet har forandret sig, efter at Domstolene have afgivet deres Afendelse. Dog selv affeet herfra siger jeg, at det vilde være meget uheldigt at stille sig saaledes, som det ærede Medlem har foreslaaet, netop fordi man derved vilde nøde Domstolene, hvis de ikke skulde blive uretfærdige, til at anstille en i det Enkelte gaaende Undersøgelse af Bedkommendes Formuestilstand, Noget, som ellers ikke vilde være nødvendigt. Naar Domstolene have § 59 for sig, hvorefter de skulle tage Hensyn til den Paagældendes Formuestilstand, med den hyerligere Virkning, at den større Bøde, der idømmes en Mand, fordi han formodes at være formuende, i paakommende Tilfælde skal medføre høiere Fængselsstraf, end om han var dømt til en mindre, maae Domstolene anstille en langt omhyggeligere Undersøgelse af hans Formuestilstand, end naar man bestemmer, at Afsoningen skal have den samme Udstrækning i dette som i det andet Tilfælde, naar Domstolene præsumere, at den Bedkommendes Formuestilstand er slettere. Naar der siges, at der skal tages Hensyn til Formuestilstanden, kan Meningen fornuftigvis ikke være, at der skal anstilles aldeles paalidelige og omhyggelige Undersøgelser om, hvad Bedkommende eter — Noget, hvorom man